

Scenariusz zajęć o Telefonie Zaufania dla Dzieci i Młodzieży 116 111 Załącznik 2

Ćwiczenie 3 – „Szukanie rozwiązań”

Od pewnego czasu jestem bardzo smutna i rozdrażniona. Nie chce mi się chodzić do szkoły, mam problemy z koncentracją, dostaję gorsze oceny. Rodzice każą mi wziąć się w garść, ale ja nie potrafię. Nie wiem, jak się skoncentrować, jak poprawić oceny.

Mam dwie koleżanki i jednego kolegę. Wiem, że biorą narkotyki. Bardzo się o nich niepokoję i nie wiem, co zrobić. Myślę, że może nie powinnam nikomu o tym mówić, w końcu to ich życie, a nie moje. Ale z drugiej strony bardzo się boję, że stanie się coś złego i wtedy będzie mi bardzo przykro. Wtedy myślę, że powinnam opowiedzieć o tym ich rodzicom. Boję się jednak, że znajomi się na mnie obrażą. Czy powinnam o tym komuś powiedzieć?

Chodzę do 6 klasy szkoły podstawowej. Za rok będę chodzić do gimnazjum. Uprawiam sport – chodzę na konie. Na treningu spodobał mi się jeden chłopak, który jest ode mnie o rok starszy. Jak skończę 6 klasę, będziemy chodzić razem do tej samej szkoły. On bardzo mi się podoba. Ale jestem nieśmiała, nie wiem co mam zrobić, by zwrócił na mnie uwagę. Zwracam z prośbą do Was, byście mi coś poradzili. Bardzo mi na tym zależy!

Mam duży problem. Moi rodzice się kłócą kilka razy w tygodniu. Gdy zaczynają się kłócić, staram się ich uciszyć. Ponieważ charakter mam identyczny jak tata, to też zaczynam krzyczeć. Dochodzi wtedy do potężnej kłótni. Wybiegam wtedy z domu. Jest mi bardzo źle. Nie wiem, co zrobić, żeby rodzice się nie kłócili.

Z inicjatywy Komisji Europejskiej telefony zaufania dla dzieci o numerze 116 111 powstają we wszystkich krajach UE. W Polsce usługę tę realizuje Fundacja Dzieci Niczyje, a Partnerem Technologicznym i Głównym Sponsorem 116 111 jest firma Polkomtel SA, operator Plusa. Działanie telefonu 116 111 jest współfinansowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. Patronat nad telefonem objęło Ministerstwo Edukacji Narodowej.

